

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “МИРОШНІЧЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 29420/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі “Мирошніченко проти України”

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. Коста (Mr J.-P. Costa), *Голова*,
- п. А. Б. Бака (Mr A.B. Baka),
- п. І. Кабрал Баррето (Mr I. Kabral Barreto),
- п. Р. Тюрмен (Mr R. Türmen),
- п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
- пані Д. Йочієне (Ms D. Jočienė),
- пані Д. Поповіч (Mr D. Popovič), *судді*,

та пані С. Долле (Mrs S. Doll), *Секретар секції*,

після обговорення в нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 29420/03), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі – Конвенція) громадянином України, паном Юрієм Павловичем Мирошніченком (далі – заявник), 27 серпня 2003 року.
2. Заявника представляв пан О. Деревянко, юрист, який практикує у м. Павлограді. Уряд України (далі - Уряд) був представлений Уповноваженим - пані Валерією Лутковською.
3. 9 вересня 2004 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом-відповідачем. Суд вирішив, що відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції прийнятність та суть скарги розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1942 році і проживає у місті Павлограді, Україна.
5. Заявник є колишнім працівником ДВАТ шахти „Павлоградська” (далі – боржник). Заявник хворіє на професійну хворобу.
6. 24 січня 2002 року Павлоградський міський суд зобов'язав боржника виплатити заявнику заборгованість з одноразової допомоги у зв'язку з втратою працездатності в сумі 24 352 грн. (приблизно 3 981 Євро).
7. 27 лютого 2002 року Павлоградський міський відділ виконавчої служби відкрив виконавче провадження для виконання вищевказаного рішення.
8. Відповідно до інформації, яка була надана Урядом, рішення частково виконувалось протягом періодів з квітня по грудень 2002 року та з серпня по

грудень 2003 року. За ці періоди заявник отримав загальну суму 10 227 грн. (приблизно 1 671 ЄВРО). 19 липня 2004 року заявник отримав 1 972 грн. (приблизно 323 ЄВРО).

9. 12 жовтня 2004 року заявник отримав залишок заборгованості за рішенням суду у розмірі 12 153 грн. (приблизно 1 987 ЄВРО).
10. 15 жовтня 2004 року відділ виконавчої служби закінчив виконавче провадження з огляду на повне виконання рішення суду, винесеного на користь заявника.

II ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Національне законодавство викладене у рішенні у справі „Ромашов проти України” (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 р.).

ПРАВО

12. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Павлоградського міського суду від 24 січня 2002 року в належний строк. Він посилався на п. 1 статті 6 Конвенції, який передбачає таке:

„Кожен при вирішенні спору щодо його цивільних прав і обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом. (...)”

A. Прийнятність

13. Уряд виклав заперечення щодо статусу жертви заявника та вичерпання національних засобів захисту подібні до тих, які Суд вже відхилив у справі „Ромашов проти України” (див. рішення у справі „Ромашов проти України” № 67534/01, пп. 23-33, від 27 липня 2004 року). Суд вважає, що надані заперечення мають бути відхилені з тих же причин.
14. Суд вважає, що скарга заявника порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви непринятною.

II. Щодо суті

15. У своїх зауваженнях Уряд наполягав на тому, що п. 1 статті 6 Конвенції порушено не було (так як і у справі „Ромашов проти України” № 67534/01, п. 37, рішення від 27 липня 2004 року).
16. Заявник не погодився з цим твердженням.
17. Суд зауважує, що рішення Павлоградського міського суду від 24 січня 2002 року залишалось невиконаним протягом більш ніж двох років та восьми місяців. Не дивлячись на те, що заборгованість за рішенням суду виплачувалась заявнику частинами, Суд зауважує, що основна частина суми була повністю виплачена тільки після направлення заяви на комунікацію з Урядом-відповідачем.
18. Суд нагадує, що він вже визнавав порушення п. 1 статті 6 Конвенції у справах, які стосувались подібних питань (див. рішення від

19 квітня 2005 року у справі „Шарко проти України”, № 72686/01, пп.40-42 та 53-55).

19. Розглянувши всі надані матеріали справи, Суд вирішує, що Уряд не виклав жодного аргументу чи факту, який переконав би Суд дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушено п. 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції передбачає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє законодавство відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову сатисфакцію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію”.

А. Шкода

21. Заявник просив відшкодувати матеріальну шкоду у сумі 20 000 грн. (приблизно 3 269 ЄВРО) як компенсацію за затримку у виплаті заборгованості за рішенням. Далі заявник просив відшкодувати моральну шкоду у сумі 30 000 грн. (приблизно 5 721 ЄВРО).
22. Уряд зазначав, що заявник не обґрунтував суми, які просив, і, що встановлення порушення буде становити достатню сатисфакцію.
23. Об’єктивно оцінюючи ситуацію, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд вважає за доцільне присудити заявнику загальну суму 1 280 ЄВРО на відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

Б. Витрати

24. У встановлений строк заявник не надав жодних вимог щодо компенсації витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

В. Пеня

25. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику суму, що складає 1 280 ЄВРО (одну тисячу двісті вісімдесят ЄВРО) як компенсацію матеріальної та моральної шкоди плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника. Ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

(б) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює

граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;

4. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2, 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. Долле (S. Dollé)

Секретар секції

(Ж.-П. Коста) J.-P. Costa

Голова секції